

ПЕРЕДМОВА

ВІД ЗИМИ ДО ВЕСНИ

Серед різноманіття квітів, дерев, метеликів і домашніх тварин Людина живе так довго, що і забула, коли це почалося. Наче теплий одяг взимку, захищає нас природне довкілля від негараздів інших світів. Та інколи, захоплені у своїх справах, ми буваємо необережні, і в гарному одязі з'являються дірки. Це бідні змиті ґрунти на місці колишніх чорноземів, технічні водойми замість родючих луків і амброзія там, де яскравіли степові тюльпани. І коли холод, що заскочив у дірки, підбирається до серця, ми раптом починаємо розуміти – час подбати про себе.

Нехай ця збірка допоможе Людям залатати дірки: відтворити степи та природні ліси, покликати в них диких коней та ведмедів. Та ще багато разів зустріти Весну, наприклад, ось таку.

ВЕСНА

На ранок підморозило. Туман, що пухнастою ковдрою оповивав місто, розвісився на деревах, дахах і парканах білим мереживом паморозі. На асфальті вулиць, дворів та алей знов заблищало зрадливе скло ожеледиці. Поволі розвиднялося. Над містом, мов чорна заметіль, закрутився грачиний шарварок. Зимно. Сумно. Та раптом. Цінь-цінь-цінь – долинуло із холодної темряви. Цінь-цінь-цінь – з нашого двору зі старого осокора. Цінь-цінь-цінь – луною одізвалося із Серецького лісу. Цінь-цінь-цінь – це вже з дніпрових схилів. Цінь-цінь-цінь – весна-весна-весна.

– Це що за «Воплі Відоплясова»? – запитала Сіра Сова у Гава. Як корінна мешканка столиці, бо народилась минулого року у дуплі старої липи обабіч Петровської алеї, вона зналася не тільки на полюванні за мишами та нічними скупченнями горобців, а й на популярній музиці. «Це синиці весну кличуть», – хрипуватим зі сну голосом відповіла Гава. «От дурні птахи!» – пробурмотіла Сіра Сова – «Робити їм нічого у таку холоднечу». «Ти тільки з вигляду мудра, помовчи, молода ще!» – суворо заперечила їй Гава. – «У ботанічному саду мої родичі – круки уже на яйцях сидять. Незабаром і мені гніздо лагодити. Весна іде!»

Кам'яна Куниця, що пробиралася дахом старого багатопверхового будинку, раптом зупинилась. Поклала здобич, щойно впольованого голуба, на слизьку холодну бляху. Вигнула спину. Потяглася. Прислухалась до чогось. Глибоко вдихнула холодне ранішнє повітря. Весна іде!

«Мурчику! Мурчику! Куди ж ти! Попоїж!» – вокала літня жінка. «Пробачте, добродійко Маріє! Ніколи!» – коротко промуркотів величезний рудий кіт і скочив крізь прочинену квартиру надвір. Весна іде!

Під заметами, в ярах, на глинищі, обабіч доріг, на пустирях прокинулися паростки підбілу звичайного, що вже скоро спалахнуть яскравими ясно-жовтими сонечками перших квітів. Весна іде!

Весна йде у Київ! Згодом вона одягне наше місто у вишукані шати з молодого листя. Прикрасить його білою кипінню каштанів Зачарує ніжними пахощами бузку. Розрадить пташиним благовістом. І посмішок побільшає, а сумних облич стане менше. Весна прийшла!

Сергій Таращук